

Schoffelen

Clubblad door en voor de leden van Volkstuinvereniging Streven naar Verbetering

Juli 2009

Nou, daar issie dan

Het clubblad wat voor je ligt is ontstaan naar directe aanleiding van de laatst gehouden ledenvergadering. Zoals heel wat van de aanwezige leden gingen wij ook na afloop met een dubbel gevoel naar onze tuin. Diezelfde middag nog staken wij de koppen bij elkaar en besloten een clubblad op te richten en een vaste redactie te vormen. Wij denken dat er onvoldoende informatie is over onze vereniging en haar leden en besloten daar iets aan te gaan doen. Wij denken ook dat een clubblad een brugfunctie kan hebben tussen het bestuur van onze club en haar beleid aan de ene kant en de leden aan de andere kant. Wat overigens niet wil zeggen dat het clubblad namens of door het bestuur ingevuld wordt. Het is en blijft een 'leden-ding', waarin ruimte wordt gemaakt voor informatie en mededelingen van het bestuur.

De eerste nummers dienen als proefnummers. Zo willen wij bijvoorbeeld weten of jullie het wel leuk vinden, we gaan stoeien met de lay-out, we gaan de eindredactie onderling wisselen om uit te vogelen wat we het leukst vinden om te doen, we willen een leuke naam voor het blad bedenken (kom maar op met de ideeën!) ...dat soort dingen dus.

In het verleden zijn er natuurlijk al clubbladen geweest binnen SNV en altijd werden deze enthousiast ontvangen door de leden. Om verschillende redenen stopte het dan weer totdat een volgende enthousiasteling het weer oppakte. Dit keer zijn wij de uitdaging aangegaan en hopen dat ons 'kindje' met hetzelfde enthousiasme wordt ontvangen als eerdere clubbladen. Wij gaan er in ieder geval ons best voor doen. En met wij bedoelen we (in alfabetische volgorde): Ati van tuin 704 – Ellen van tuin 708 – Jane van tuin 705 – Marjo van tuin 451 en Nelleke van tuin 454. Esther van tuin 454 verzorgt de jeugdpagina's. In een volgend nummer stellen wij ons wat beter aan je voor.

Graag zouden wij onze redactie van zes aanvullen met wat meer 'enthousiastelingen'. Lijkt het je leuk om op vaste basis met ons mee te doen? Geweldig! Lijkt het je leuk om af en toe een stukje te schrijven? ... ook geweldig! Kortom, wanneer het je aanspreekt om samen met ons het clubblad in te vullen dan ben je bij ons van harte welkom. Wil je eigenlijk helemaal niks doen maar gewoon af en toe het clubblad ontvangen? ... ook prima! Hoe dan ook, we hopen op de een of andere manier van je terug te horen wat je van het clubblad vindt, wat je er in mist of graag besproken zou willen zien. Een complimentje is natuurlijk ook leuk. Je kunt ons bereiken op e-mailadres: redactiesnv@gmail.com en een reactie op papier kun je binnenkort kwijt in de brievenbus van de redactie bij de bestuurskamer.

Vanaf deze plek willen wij alle leden die hun medewerking hebben gegeven aan deze editie van het clubblad heel hartelijk bedanken. We hebben niemand over hoeven halen om mee te werken, van iedereen kregen we alle medewerking! Door de leuke gesprekken kregen we een schat aan informatie en heel veel nieuwe ideeën. Dank jullie wel !

Namens de redactie
Jane van der Staaij

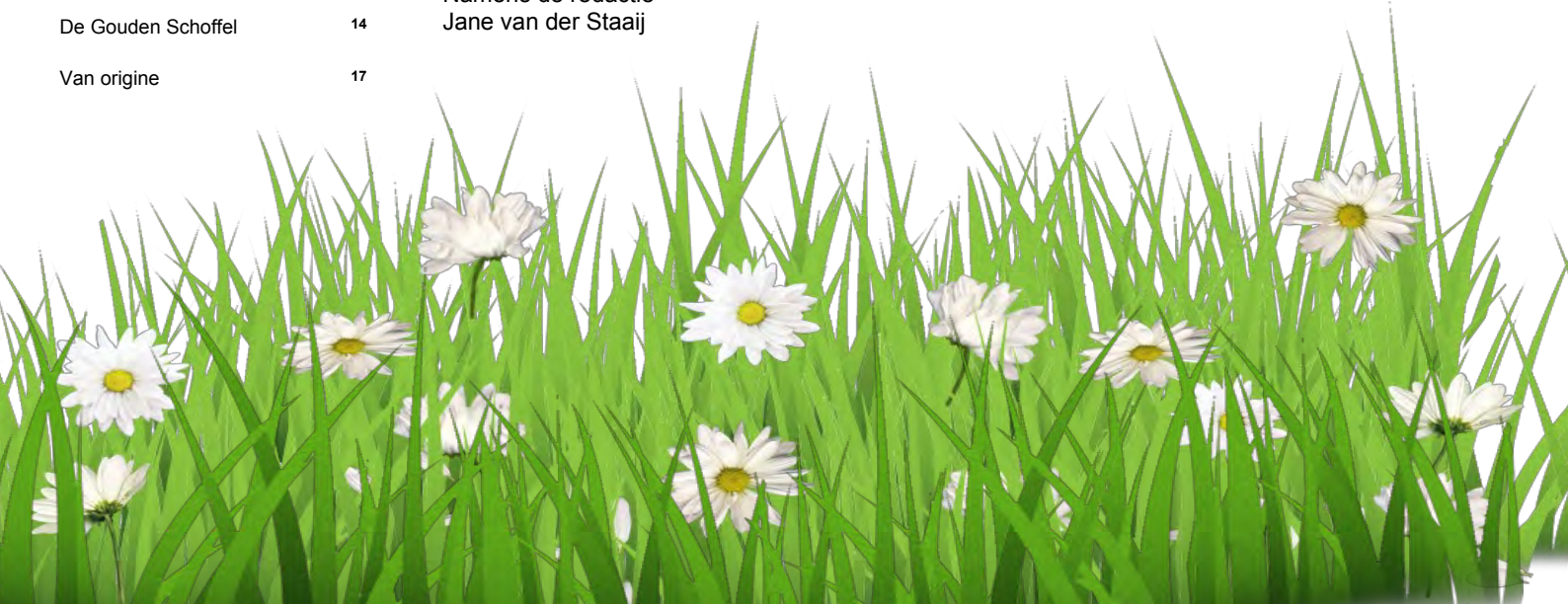
De maand juli (hooimaand)

- 18e—De Hondsdagen beginnen hier en duren wel een week of vier.
- Een juli met zon, vult kelder en ton.
- Vliegen de zwaluwen hoog dan blijft het vast wel droog
- Stille in de natuur? Donder binnen het uur.
- * Wind uit het westen, voor de kikkers het beste

In dit nummer:

Interview met de voorzitter	2
We gaan vissen deze zomer	3
Gluren bij de burens bij ATV Phoenix	4
Over Zevenblad	6
Activiteiten deze zomer	11
De Gouden Schoffel	14
Van origine	17

In gesprek met Henk van Eersel—voorzitter van Streven naar Verbetering

Naam: Henk van Eersel
Functie: voorzitter
Op SNV sinds 13 jaar
Bestuursfuncties sinds 7 jaar

Na een oproepje heeft Henk besloten om in het bestuur te gaan. *“Het waren destijds nogal bijzondere omstandigheden, de RBvV ging zich bemoeien met de gang van zaken op SNV en met hen heb ik toen besloten om samen met drie andere leden een nieuw bestuur te vormen. De toenmalige voorzitter is niet lang gebleven en verdween uiteindelijk helemaal uit beeld. Toen de bemoeienis van de RBvV naar de mening van onze leden veel te ver ging stond er een clubje mensen op die met de steun van de ledenvergadering een bestuur gingen vormen. In dat bestuur ben ik penningmeester geweest. Later heeft Mary die functie van me overgenomen en ben ik algemeen bestuurslid geworden. Na het vertrek van Rob van Dijk als voorzitter ben ik een tijdje interim voorzitter geweest en ik heb de leden beloofd de functie voor de periode van één termijn op me te nemen. Het is soms best moeilijk een balans te vinden tussen gezinsleven, een drukke baan en het vrijwilligerswerk wat ik voor SNV doe. Hoe gemotiveerd ik ook ben, ik heb bijvoorbeeld geen tijd om aan een beleidsplan te werken en dat vind ik jammer.*

Op mijn vraag hoe Henk invulling geeft aan zijn functie en wat hij er leuk aan vindt, antwoordt hij: *“Ik vind het belangrijk dat alle bestuursleden hun mening kwijt kunnen in de vergaderingen en dat we samenwerken aan problemen waarmee onze vereniging te maken krijgt. Ik vind het ook belangrijk dat in onze SNV gemeenschap ieder lid zich thuis voelt. Hoewel er diversiteit is in culturele achtergronden bij de leden zijn geen er cultuurtegenstellingen. Er is onderlinge acceptatie in elkaars achtergronden en dat vind ik het mooie van onze vereniging. Ik ben zelf ooit ‘gast arbeider’ geweest, dus misschien komt daar mijn affiniteit met andere culturen vandaan. Ik heb jaren gewoond en gewerkt in Saoedi-Arabië, Egypte en Libië dus weet als geen ander hoe het is om je een vreemde eend in de bijt te voelen. Op SNV zie je duidelijk dat het complex integreert in de omliggende wijken en zo hoort het ook te zijn. Jong en oud, wit en zwart, van absolute minima tot boven modaal. Dat maakt het nou juist zo interessant. Ik denk dat dat ook het karakteristieke is van onze vereniging. Wanneer ik mijn bestuursfunctie neerleg zou ik daar aandacht aan willen blijven besteden. Bijvoorbeeld een voetbaltoernooi voor de jonge mensen en iets heel anders voor de oudere leden hoe en wat weet ik ook nog niet, maar zodra ik daar tijd voor krijg wil ik daar eens over na gaan denken.*

Ik leg Henk de vraag voor waarvoor mensen in het bestuur zouden moeten gaan, en hij zegt daarop: *“Een paar van de redenen zouden bijvoorbeeld kunnen zijn om iets terug te doen voor de vereniging, of uit een stukje zelfbelang. Het is jouw vereniging dus het zelfbelang kan zitten in beleid te maken waarvan jij denkt dat goed is voor jouw vereniging. Je hebt dan te maken met de andere bestuursleden en natuurlijk de ledenvergadering. Je zou het als leerproces kunnen gebruiken omdat je te maken hebt met al die verschillende mensen. Afhankelijk van je achtergrond zou het zelfs een positieve bijdrage kunnen zijn voor je maatschappelijke carrière. Als je bijvoorbeeld een functie hebt in het management en je wilt daar iets mee doen dan kun je een beleidsfunctie binnen een vereniging tegenwoordig heel goed gebruiken. Er zijn dus diverse redenen waarom mensen zouden kunnen overwegen om een bestuursfunctie op zich te nemen.*

Dan wil ik graag terugkomen op een paar zaken die op de ledenvergadering ter sprake kwamen. Ten eerste het onderzoek wat de RBvV in samenwerking met het OBR in laat stellen om alle tuinverenigingen te inventariseren. In hoeverre kost het de leden van de RBvV geld om het zoveelste rapport te kunnen fabriceren? Henk zegt mij dat hij voor de details de correspondentie met de RBvV er even op na moet slaan maar hij komt daar op terug. *“In ieder geval zijn wij als bestuur er ook bij betrokken. Wij hebben bijvoorbeeld duidelijk gemaakt hoe wij zelf zorgen voor het onderhoud van het complex, maar ook hoe wij zelf kosten maken voor onze veiligheid zoals het hek en de verlichting.”*, aldus Henk.

Een ander punt gaat over de leden van SNV die hun woonadres hebben buiten de regio die ooit door de gemeente Rotterdam is vastgesteld. In hoeverre moeten leden buiten die regio zich zorgen maken over hun volkstuin op SNV? Henk antwoordt: *“Wat ons betreft hoeven die leden zich geen zorgen te maken. Destijds ontstond er een flinke leegstand op vrijwel alle volkstuincomplexen dus ging men wat soepeler met de regels om. Nu de leegstand flink teruggelopen is zijn die regels weer aangescherpt. Het is nu niet mogelijk meer om leden buiten Rotterdam in te schrijven bij de RBvV. Wij houden er dus wel rekening mee bij de instroom maar gaan leden buiten Rotterdam niet aanschrijven dat ze hun tuin moeten verkopen en zullen er alles aan doen om de huidige situatie te handhaven”.*

Ik vraag Henk daarna waar het bestuur zich op dit moment mee bezig houdt en Henk antwoordt: *“Op dit moment zijn we bezig met de beveiliging zoals het hek en de verlichting op de parkeerplaatsen. We zijn met de politie in gesprek over de ‘wildparkeeders’ op onze eigen parkeerplaatsen, maar ook over de soms slechte doorstroom bij de toegangsweg naar het hek. We zijn met de deelgemeente in gesprek over drukke dagen bij activiteiten rond ons complex. Dan is het een en al ergernis dat onze leden niet op het complex kunnen komen of er zelfs niet vanaf kunnen omdat de toegangsweg geblokkeerd is. Je moet er niet aan denken dat er op die momenten hulpdiensten op het complex nodig zijn. Voorheen waren er op dat soort dagen verkeersregelaars die toezicht hielden of kregen we een kaartje voor onder*

de voorruit van de auto zodat onze leden door konden rijden. Wellicht dat er weer iets dergelijks moet worden ingesteld!

Henk zegt verder dat hij blij is met het initiatief voor een clubblad. *"Het is een van de middelen om het verenigingsgevoel te vergroten door te laten zien waar anderen mee bezig zijn. Het zou leuk zijn als mensen op elkaar afstappen om meer over elkaar te weten te komen, zoals over een bijzondere hobby van iemand waarover ze in het clubblad hebben gelezen. Helaas hebben de afzonderlijke bestuursleden daar gewoonweg geen tijd voor maar we juichen het absoluut toe wanneer leden initiatieven hebben om dergelijke dingen samen te doen. Dus wanneer leden ideeën hebben zijn ze bij ons van harte welkom".*

Dan vraag ik naar Henk zijn hobby's en hij zegt dat hij 'een beetje klooit' met computers, "maar", zo gaat Henk verder, *'ik heb ooit ge-hengelsport op wedstrijd-niveau. Maar sinds ik zo'n 10 uur per dag op mijn werk zit komt daar niets meer van. Ik heb het altijd leuk gevonden om met mijn gezin gezelschapsspelletjes te doen maar mijn kinderen worden natuurlijk ook groter en zijn meer buitenshuis. De eerste gaat zelfs binnenkort trouwen, dus mijn vrouw en ik zijn nu meer samen en dat is weer een nieuwe fase in mijn leven waar ik er naar uit kijk.*

Henk het was een leuk gesprek! We willen je vanaf deze plek heel erg bedanken voor je bereidheid het spits af te bijten om als bestuurder een interview te geven voor in het nieuwe clubblad.

We gaan weer vissen deze zomer !

SNV heeft geen visclub meer, dat is eigenlijk best vervelend nieuws. Zo'n vijfendertig jaar lang had onze vereniging een eigen visclub. Begin van dit jaar is, wegens gebrek aan belangstelling, de visclub opgeheven. Tijdelijk, zo hoopt Jaap van Steijn, want zodra er weer een man of tien bij elkaar komen die in wedstrijdverband willen vissen, dan starten ze de visclub gewoon weer op. Mochten er dus leden zijn die niets liever zouden willen dan met een hengel aan de waterkant te zitten vertel het onze Jaap.

Toch blijft Jaap van Steijn bezig met vissen deze zomer. Om te beginnen is er de vis-avond-vierdaagse. Door het ongelukkige moment dat dit clubblad uit komt hebben we die aankondiging hierin niet mee kunnen nemen. Op het moment dat je dit leest hebben we dat evenement dus al achter de rug.

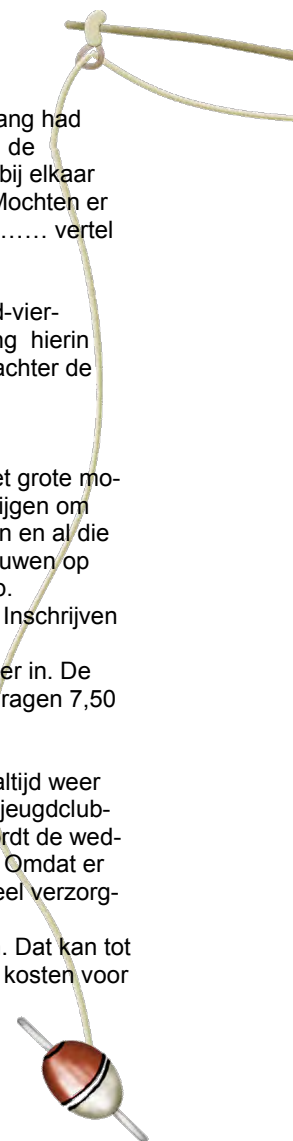
Maar op ZONDAG 2 augustus is er DAMESVISSEN !!!!

Zoals elk jaar gaat dit evenement gewoon door – visclub of geen visclub. Dus dames en meiden, hier is weer het grote moment dat de hengel in wedstrijdverband bij SNV uitgegooid kan worden. Mocht ik ineens de gillende behoefte krijgen om naar een dobber te gaan zitten staren, is mij door Jaap beloofd dat hij de maden voor me aan het haakje wil doen en al die grote vissen (die ik natuurlijk zou gaan vangen) van het haakje af wil halen. Er zijn natuurlijk allemaal stoere vrouwen op SNV die daar hun hand niet voor omdraaien, maar als er een bangerik als ik tussen zit, dan krijgt zij dus alle hulp. Van tevoren wel graag even opgeven, dan heeft Jaap van Steijn een idee op hoeveel personen hij kan rekenen. Inschrijven kan tot 26 juli aanstaande bij Jaap van Steijn of in het clubhuis bij Marianne. Op de grote dag zelf wordt er om 13.00 uur verzameld bij het clubhuis en gaan de hengels om 13.30 uur het water in. De wedstrijd wordt om 15.30 uur afgefloten waarna in het clubhuis de prijsuitreiking zal plaatsvinden. De kosten bedragen 7,50 euro per persoon.

Een week daarna, op ZONDAG 9 augustus is er MARATHON vissen. Nou, dit is van een andere orde hoor. Dit altijd weer populaire evenement is niet voor niets een marathon. Vanaf 6.00 uur 's morgens verzamelt iedereen zich bij het jeugdclubhuis en de hengels gaan om 7.00 uur (jawel, 's morgens dus) te water. Na een lange en hele spannende dag wordt de wedstrijd om 19.00 uur gesloten. De prijsuitreiking is daarna in het clubhuis waar je ook een afzakkertje kunt halen. Omdat er op zo'n lange dag ook gegeten moet worden kun je via Jaap van Steijn of in het clubhuis opgeven of je een geheel verzorgde maaltijd wilt hebben. Marianne gaat drie menu's samenstellen dus er valt nog wat te kiezen ook.

Ook hier wil Jaap van Steijn graag weten op hoeveel mensen hij kan rekenen, dus graag van tevoren inschrijven. Dat kan tot 2 augustus bij Jaap of bij Marianne, als je dan meteen op geeft of je een hapje wilt eten is iedereen gelukkig. De kosten voor meedoen aan de marathon bedragen 15,00 euro, de kosten voor een maaltijd bedraagt 7,50 euro.

In het volgende nummer van het clubblad gaan we de uitslagen natuurlijk vermelden !
Alle deelnemers heel veel succes gewenst.

Gluren bij de Buren - Phoenix

Het idee van Ellen om als redactie eens te gaan gluren bij de burens, werd met groot enthousiasme door de rest van de redactie ontvangen. Ons SNV is één van de 43 volkstuinverenigingen en het is natuurlijk hoog tijd dat we eens een werkbezoek gaan brengen aan een ander tuincomplex. We beginnen niet bij de minste, ons eerste werkbezoek brachten we aan ATV Phoenix. De onbetwiste nummer 1 van de bekerwinnaars onder de tuinverenigingen – en daar is helemaal niets tegenin te brengen! Een reputatie als van Phoenix komt niet aangewaaid, daar wordt hard aan gewerkt door heel veel mensen.

Diep in Zuid, gelegen tegenover de complexen Zonnehof en Maasglorie, ligt in het Zuiderpark Amateur Tuin Vereniging Phoenix. We blijken een zij-ingang te pakken te hebben en gaan op zoek naar het clubhuis waar we een afspraak hebben met de voorzitter mevrouw Dit Barendrecht. Al na de eerste stappen op het complex staan we met open mond om ons heen te kijken. Er is iets bijzonders aan de hand op Phoenix. Elke tuin is een pareltje op zich en er zitten complete beeldentuinen tussen. Van grote stenen kikkerorkesten tot kunstzinnige beeldhouwwerkjes. Hier wordt met heel veel zorg gewerkt aan ... ja, aan alles eigenlijk. Of het nu om de heggen gaat of de pleintjes (met fontein en bankjes!), het ziet er meer dan keurig uit. In de kantine, zoals de Phoenixers hun clubhuis noemen, zitten de voorzitter Dit Barendrecht, Duizendpoot Jan Koot en kantinebeheerder Diny Dakkus met een verse pot koffie op ons te wachten. De laatste keer dat Dit en ik elkaar ontmoette leefde haar man Jaap nog.

We halen wat herinneringen met elkaar op. Jaap zijn tuinhart lag op Phoenix en hij heeft er 40 jaar getuind, waarvan 30 jaar als vrijwilliger. Onder Jaap Barendrecht's voorzitterschap groeide 'zijn' complex naar de onbetwiste bekerwinnaar in de C-categorie van de tuinverenigingen om steevast op de jaarlijkse bekeruitreiking met de eerste plaats naar huis te gaan. Daarnaast is ook de ere-beker over alle volkstuincomplexen bij Phoenix in haar bezit. Eigenlijk vonden de leden het nogal vanzelfsprekend dat Dit de voorzittershamer na het overlijden van haar echtgenoot over zou nemen en dat gebeurde dan ook.

Phoenix is een redelijk klein complex met 94 tuinen. Over het algemeen zijn de tuinders al wat ouder, wat, volgens Jan Koot, meteen verklaart waarom het complex er zo keurig bij ligt. Verreweg de meeste tuinders zijn gepensioneerd en hebben tijd om hun ziel en zaligheid in hun tuin en hun tuincomplex te steken. Onlangs is een gezin met kinderen aan het ledenbestand toegevoegd en ik bedenk me hardop dat de kinderen wel eens flink verwend kunnen gaan worden met al die 'opa's en oma's'.

Terwijl we aan tafel zitten met een lekkere bak koffie voor ons neus, vertelt Diny Dakkus ons dat de kantine haar 'ding' is. Bij Phoenix neemt een kantinebeheerder automatisch zitting in het bestuur. Ze vindt het leuk om de keuken op haar manier te organiseren en steekt daar haar tijd en energie in.

Met gepaste trots vertelt Jan Koot ons dat er zo'n 40 vrijwilligers in de dagelijkse gang van zaken actief zijn. Een boete systeem kennen ze niet, iedereen doet gewoon wat er zoal moet gebeuren. Het steekt een beetje dat mensen denken dat dit allemaal bereikt is door een strikt en streng beleid. Welnee, zeggen de bestuurders, het gaat allemaal best vanzelfsprekend hier. Vrouwen doen hun algemeen werk in de schoonmaakbeurten, mannen gaan het complex op. En uiteraard geldt dan ook hier dat uitzonderingen de regel bevestigen. Misschien heel traditioneel allemaal, maar het schijnt op Phoenix heel goed te werken. Natuurlijk gebeurt hier ook wel eens wat, zegt Dit Barendrecht, maar we doen ons best om er voor onze leden te zijn. Met elke vraag, opmerking of klacht kunnen de leden bij ons op zaterdagochtenden terecht, vult Jan Koot aan. En dan proberen we een oplossing te zoeken.

We krijgen een rondleiding over het complex ... en beginnen bij de oude bestuurskamer. Nou ja, kamer. Het heeft de afmetingen van een bezemkast. Als iemand een kopie wilde maken, moest de ander opstaan om plaats te maken, vertelt Dit ons. Mijn oog valt op een prachtige oude Lips kluis. Je weet wel, zo'n kluis uit een film. Een enorm ijzeren gevaarte wat dus nooit meer van zijn plaats komt, al zou men dat willen. En even later krijgen we een blik in de nieuwe bestuurskamer. Nou, deze bestuurskamer kan concurreren met een professioneel kantoor.

Voorzitter van Phoenix,
mevrouw Dit Barendrecht

Bestuurder en Manusje van Alles
meneer Jan Koot

Jane in gesprek met mevrouw Diny Dakkus

Zelfs de administratie staat hier keurig in het gelid. De boel is op orde één blik in de kast en je weet dat hier serieus gewerkt wordt.

Ongeveer een derde van de leden verblijft hier gedurende de zomermaanden. En om het dan helemaal gemakkelijk te maken voor iedereen staan er een wasautomaat en een wasdroger ter beschikking van de leden. Elke ochtend is het clubhuis van 9 tot 11 open en is de koffie gratis. Op die manier kan iedereen na het wakker worden voor een vers bakkie terecht. Daarnaast is er sjoelen, darten, tafeltennis, bingo en klaverjassen. Maar ook zijn er stampot avonden en rommelmarkten. Er wordt niet alleen gedaan aan Opzoomeren, maar ook aan Opwinteren. Naast het clubhuis is een heus overdekt rokersterras aangelegd en er is een bescheiden winkeltje. De contributie is eigenlijk niet van deze tijd. De leden betalen nog geen 26 euro per jaar. Op mijn vraag hoe alle faciliteiten dan betaald worden vertellen de bestuursleden ons dat niet alleen de kantine goed loopt, maar dat ook de rommelmarkt, welke Jan Koot jaarlijks organiseert, best wat extra geld in het laatje brengt. Elk jaar proberen we iets op te knappen, vertelt Jan Koot ons, is het niet een invalidentoilet, dan is het wel een uitbreiding van de kantine. We onderhouden onze spullen goed, gaat Jan verder en hij wijst op de gebouwen die goed in de verf zitten. Op dat moment staan we onder een prachtige oude walnotenboom. Uitnodigende bankjes staan gegroepeerd rond een heuse fontein en de (natuurlijk) keurig onderhouden borders. Alsof we midden in een ansichtkaart staan.

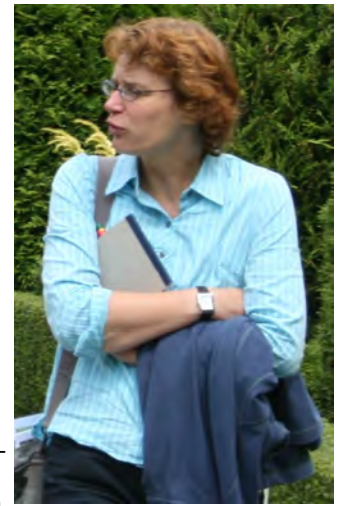
We sluiten ons bezoek af met een rondleiding langs de tuinen. En waar op SNV de heggen nogal eens een eigen leven leiden, is hier op Phoenix geen sprake van. Kaarsrechte heggen, geen overhangende takken op het pad, en geen blaadjes op de paden. Als we langs de tuin van

Diny Dakkus lopen zegt ze bijna verontschuldigend dat ze eigenlijk wat onkruid weg moet halen na al die regen. We staren haar zowat verbijsterd aan wáár dan? Ze wijst ons op een piepklein plukje groen.

(Gut Diny Ik durf je nu nooit meer uit te nodigen op mijn SNV tuin).

Even later nemen we afscheid van elkaar. Dank jullie wel voor de gastvrijheid en de hartelijke ontvangst. Wij vonden het leuk dat jullie met zoveel trots over Phoenix en haar leden spraken, de liefde voor tuinieren straalde er gewoon vanaf. Wat ons betreft is er geen betere plek voor de bekers en de ere beker.

Het zou beide complexen groot onrecht doen om SNV en Phoenix met elkaar te vergelijken. De verschillen in tuinen en tuinders is gewoon te groot. In alle opzichten. De diversiteit in culturen, in tuin-stijlen, en het gebruik van de tuinen lopen ver uiteen. Ik houd van het gezellig chaotische karakter van SNV waar een Phoenixer zich gewoon doodongelukkig in zou voelen. Waar op Phoenix rust en regelmaat heerst wordt op SNV geëxperimenteerd, biologisch en ecologisch getuind, gekruidtuind, gebostuind en gesiertuind. Op de paden van SNV wordt gespeeld, gefietst en gekrijt door onze kleine tuindertjes – en daar hebben we er veel van. We hoeven de complexen ook niet te vergelijken ... want er hoeft geen waardeoordeel te worden gegeven. Phoenix is een dijk van een complex en dat is SNV ook, elk op hun eigen karakteristieke manier.

Razende reporter Ellen tijdens de rondleiding

Zevenblad

Zevenblad is een kruidachtige plant en groeit zowat overal. Je vindt het op zonnige plekken maar ook in schaduwplekken. Het woekert overal doorheen—ondergronds ook nog eens— en het is verschrikkelijk lastig om het uit je tuin te krijgen. Toch zijn er ook een boel goede kanten aan dit hardnekkige onkruid. Vanaf de middeleeuwen gebruikt men het als medicijn. Bij de behandeling van jicht, ischias en reuma maakt men omslagen van gekneusd blad en deze zouden helpen tegen de pijn. Daarnaast is het als aftreksel ontstekingsremmend en heeft het een licht kalmerende werking. Een soort van groene Prozac als het ware. Vooral in de jonge blaadjes zitten de meeste geneeskrachtige stoffen.

Als je zevenblad op de ecologische manier wilt bestrijden dan zul je een ontmoedigingsbeleid tegen de plant moeten voeren. Daar is geen enkele plant tegen opgewassen en dus ook het Zevenblad niet. Haal met een riek de plant los en haal dan met de hand zoveel mogelijk van de plant weg, dus ook de witte wortels. Dit zul je moeten blijven herhalen. Na de bloei is de plant flink verzwakt dus dat is dan meteen een goed moment daarmee te beginnen. Tegen het eind van het seizoen ziet het er uit alsof de plant dood is ... nou, vergeet het maar! ... maar dit is wel HET moment om weer zoveel mogelijk van de blaadjes weg te halen. Daarmee zit de plant zonder zijn energiebron en gaat dan verzwakt de winter en de volgende zomer in. Als je zevenblad in je gazon hebt staan dan ben je er na een paar maanden maaien wel vanaf.

Een alternatief is om planten in de grond te zetten die tegen het woekerende Zevenblad opgewassen zijn. Een paar voorbeelden zijn: de Maagdenpalm en dan zijn met name de Vinca Hirsuta en de Vinca Major twee goed sluitende soorten. Ook Vrouwenmantel is een uitstekend alternatief. Sommige mensen vragen zich bij Vrouwenmantel af of het middel dan niet erger is dan de kwaal, maar dat is misschien een kwestie van smaak.

Mocht je nu helemaal gestoord worden van het getob om Zevenblad uit je tuin te krijgen en lus je geen Zevenblad-thee, probeer dan anders tegen dit onkruid aan te kijken. De bloemen van Zevenblad zijn best mooi! En nu Ati ons ook nog een recept aan de hand doet waarin je Zevenblad kunt verwerken blijkt dat het nog lekker is ook.

Zevenblad, schoffelend je pan in

Zevenblad groeit bijna overal. Het werd veel gebruikt als groente. Best wel slim want zevenblad zit boordevol vitamine C, provitamine A en Kalium, calcium, magnesium, kiezelzuur. In de keuken kun je zevenblad gebruiken in alle recepten waar je ook spinazie voor zou kunnen gebruiken.

Zevenblad groente schotel (4 personen)

Benodigheden: 300 gram zevenblad (zonder stengels, gewassen en gesneden), 2 eetlepels olie, 2 middelgrote uien (gesneden), 2 appels (in blokjes), 1 theelepel kerrie poeder, zonnebloemolie, peper, bouillonpoeder en 3 eetlepels creme fraiche.

Fruit de uien aan in olie en voeg de appelblokjes en de kerriepoeder toe en fruit even mee. Doe het zevenblad in de pan en stook 15 minuten met het deksel op de pan. Als het zevenblad droogkookt wat water erbij doen. Maak op smaak met bouillonpoeder. Lekker met verse cappucijners en mosterdsaus.

Eet smakelijk! Meer informatie vind je op www@kruidenvrouwtje.nl

Wat de pot schaft

Voor deze rubriek bezoek ik elke keer een tuin en kijk ik wat De Pot Schaft

Tuin 453 is een hoektuin tegenover het speelplaatsje. Vaak als ik er langs loop is het gezellig druk met vrouwen die bezig zijn met de maaltijd, mannen die lekker luieren onder de boom en kinderen die overal doorheen rennen. Voor mijn eerste 'wat de pot schaft' maak ik kennis met Hozan Amin. Hozan heeft de tuin vorig jaar gekocht om met de hele familie te gebruiken. Ze studeert HBO maatschappelijk werk.

Waar komen jullie oorspronkelijk vandaan?

Hozan: We zijn Koerden uit Irak. Onder het regiem van Saddam Hoessein werden Koerden vervolgd. Het was niet meer veilig voor ons dus zijn we 15 jaar geleden naar Nederland gevlucht en opgevangen in een asielzoekerscentrum in Friesland.

Hoe zijn jullie in aanraking gekomen met SNV?

Hozan: Waar ik vandaan kom is er veel natuur, maar hier wonen we in een bovenhuis. Toen we een keer in het park aan het wandelen waren zagen we het tuinencomplex. Een bestuurslid legde ons uit dat we een huisje konden kopen en dat hebben we gedaan. Nu hebben we een plek voor onszelf buiten.

Wie kookt er bij jullie op de tuin?

Hozan: We koken met z'n allen; meestal de vrouwen, maar ook wel de mannen, als hun specialiteit op het menu staat.

Eten jullie hier anders dan thuis?

Hozan: Ja, we willen niet de hele tijd in de keuken staan. Van te voren bedenken we wat we gaan eten en dat moet makkelijk en licht zijn. Op die manier hebben we tijd om te tuinieren en te luieren. We verbouwen ook wat groenten en kruiden, die we gebruiken voor de maaltijd.

Wat is jullie favoriete maaltijd op de tuin?

Hozan: Gemarineerde kipvleugels met salade. Fris en licht, met veel smaak.

Ondertussen word er stevig gewerkt in de tuin. Mevrouw Amin steekt de buitenoven aan en roept mij naar binnen, zodat ik de voorbereidingen kan fotograferen. Hozan zegt dat ze met z'n allen koken maar mevr. Hozan lijkt duidelijk de touwtjes in handen te hebben. Ze vullen groente en wijnbladeren met een rijstmengsel en de favoriete kipvleugels staan te marinieren. Hozans kleine nichtje speelt overal tussen door en word duidelijk verwend. Het lijkt mij een groot contrast met Hozans eigen jeugd.

Als we nog even zitten na te praten vraag ik aan Hozan hoe het voor haar is om de generatie na haar zo onbezorgd op te zien groeien in Nederland.

Hozan: Mijn jeugd was ook onbezorgd, omdat onze ouders ons beschermden en de spanning en dreiging van ons weg hielden. Er werd niet over gepraat. Ook toen we naar Nederland vluchtten werd dat naar ons toe gebracht als een gewone verhuizing. Toen ik 16 was kwam ik er via school pas achter hoe ernstig en erg de situatie in Irak was.

Dit moet wel erg zwaar en moeilijk zijn geweest voor je ouders. Ben je niet erg trots op ze?

Hozan lacht en zegt: Niet alleen trots; ze hebben heel veel moeite moeten doen om ons een goede jeugd te geven en hebben mij daarmee een basis gegeven, waar ik altijd op terug kan vallen en daar ben ik heel dankbaar voor.

Terug op mijn tuin besef ik dat dit gesprek veel minder over eten ging, dan was gepland. Gelukkig komt Hozan me nog een bordje brengen met kip en groente. Het is erg lekker.

Mannen in gele hesjes

We hoorden het al op de ledenvergadering en misschien kunnen we het dan zelf binnenkort ook waarnemen op ons complex: mannen met gele hesjes met daarop de naam 'Arcadis' met onder hun arm een computer en een camera in de hand. Lekker laten lopen, want deze mensen brengen de staat van onderhoud van alle volkstuincomplexen in kaart. Die opdracht is ze gegeven door het OBR en de RBvV. Het doel van deze operatie is om er voor te zorgen dat over enige tijd alle volkstuinen er qua onderhoud weer pico bello bij liggen. Dit kleine berichtje stond in de nieuwsbrief van de RBvV.

Ik hoor het je bijna denken: "alweer?" Hoeveel geld is er inmiddels gestoken in al het schouw-werk van de afgelopen jaren vraag ik me af. En waar zijn dan al die vorige rapporten gebleven? En betalen we als volkstuinder nu wéér mee aan het zoveelste onderzoek? En ook vraag ik me af welk onderhoud hiermee wordt bedoeld. In hoeverre zijn onze besturen betrokken bij dit schouwen? Het berichtje vertelt ons dat na het schouwen door het externe bureau over een tijdje de complexen qua onderhoud weer pico bello bij liggen, wat zijn de vervolgstappen door het OBR na rapportage? Antwoorden op m'n vragen kan ik niet vinden in de nieuwsbrief van de RBvV. Ik mag toch hopen dat de beschoeiingen eens grondig onder handen worden genomen voordat een aantal van onze tuinen zoetjesaan in een sloot schuiven. of dat al die paden die net niet geasfalteerd werden een aantal jaren geleden omdat het geld plotseling op was alsnog worden aangepakt. Voor de rest vind ik eigenlijk dat onze eigen vrijwilligers van het algemeen werk er al voor zorgen dat ons complex er pico bello bijligt. Mensen, bedankt!

Bron: Nieuwsbrief van de RBvV

"Komende september komen in Gent internationale top-schoffelaars bij elkaar om in een vierdaags seminar over volkstuinen te praten".

Internationaal volkstuinieren

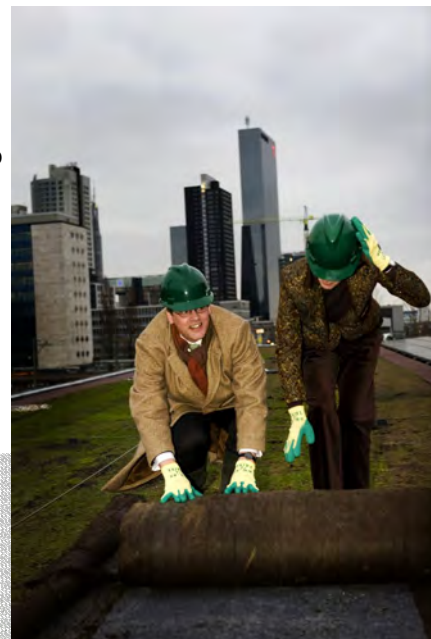
In Nederland alleen al zijn zo'n 1000 volkstuinverenigingen actief, en een aantal overkoepelende organisaties die voor de belangen van de tuinders staan. Zo zijn wij aangesloten bij de Rotterdamse Bond van Volkstuinders (RBvV) Sommige tuinverenigingen zijn daarnaast ook aangesloten bij het AVVN. Ik moet deze laatste wel nageven dat ze zich aardig weten te profileren want zelfs op internationaal niveau praten ze mee over volkstuinen. Office International du Coin de Terre et des Jardins Familiaux- met het hoofdkantoor in Luxemburg- maakt zich op Europees niveau druk over volkstuinen – gelukkig maar.

In Office International zijn 14 landen vertegenwoordigd, voor Nederland door de AVVN. Komende september komen in Gent de internationale top-schoffelaars bij elkaar om in een vier dagen durende seminar over volkstuinen te praten. Twee studiegroepen gaan praten over de toekomst van de volkstuinen en over op welke manier volkstuinders kunnen bijdragen aan de bescherming van het milieu. Ik hoop dat wij iets meekrijgen van de conclusies die op dit congres getrokken worden.

Groene daken in Rotterdam

Het Gemeentearchief Rotterdam kreeg in januari 2008 het eerste officiële groene dak in Rotterdam, kort daarna gevolgd door het sedum-dak op de gemeentebibliotheek. Rotterdam, die zegt op papier de groenste gemeente van Nederland te zijn (oh?), heeft hiermee het startschot gegeven om particulieren en bedrijven door middel van een subsidieregeling over te halen om hun daken groen te maken.

Een sedum-dak heeft veel voordelen, zo isoleert het tegen de hitte en de kou, zorgt de opname van regen in het sedum-dak dat de rioleringen niet overlopen en er dus minder wateroverlast is, dragen de groene daken bij aan verbetering van de luchtkwaliteit doordat het sedum-dak het fijne stof opvangt. En dat zijn nog maar een paar van de voordelen. Het is vanzelfsprekend dat grote groene daken goed onderhouden en beheerd moeten worden, anders komt er natuurlijk ellende van. Als volkstuinders hebben we (nog) niets aan de subsidieregeling want een van de voorwaarden is dat de minimale oppervlakte 40 m2 moet bedragen. Misschien dat hier een taak is weggelegd voor onze RBvV want als je al de vierkante meters dak van al die volkstuinhuisjes bij elkaar optelt kom je aan heel wat vierkante meters groen dak, toch? Jaren geleden waren er al leden op onze vereniging die dolgraag een sedum-dak wilden aanleggen, de reactie van destijds was dat er nogal misprijzend gekeken werd naar dit initiatief. Ik vind het dan ook heel leuk te lezen dat de gemeente Rotterdam er nu op zulke grote schaal mee bezig is. Dat een groen dak ook heel mooi kan zijn kun je zien aan het gebouw bij onze burens van de Speeldernis. Ook de gemeenten Tilburg en Groningen stimuleren door middel van subsidieregelingen de aanleg van groene daken. Nog even en we zijn vanuit de lucht een grote groene stad, zou dat niet geweldig zijn?

Samen met directrice Jantje Steenhuis rolde wethouder Lucas Bolsius een laatste mat van Sedum planten uit op het dak van het Gemeentearchief.

Die verrekte vlinderstuik

Ik heb er ook zo een op mijn tuin. Een hele mooie grote vlinderstruik met paarse bloemen. Ik wist niet dat vlinderstruiken zo groot kunnen worden. Mijn tuinboek zegt dat ik maar beter de uitgebloeide aren kan snoeien aangezien dit de bloei verlengt. De vlinderstruik gaat dan weer nieuwe bloemen aanmaken. En dat is weer leuk voor de vlinders. En voor mij.

En terwijl ik naar boven kijk vraag ik me af hoe. De uitgebloeide pluimen zitten nu niet bepaald op ooghoogte. Nee, ik heb natuurlijk weer een uit de kluiten gewassen exemplaar. Da's dan lekker met mijn hoogtevrees. In gedachte zie ik me al met bibberknieën op een ladder staan. Hoogtevrees is heel eng namelijk. Het zorgt ervoor dat ik helemaal niet meer wil bewegen als ik boven zo'n – pak m beet – 2m sta. Zal mij gebeuren dat ik door de brandweer uit mijn vlinderstruik gehaald moet worden. Te lullig voor woorden dus ik schrap de optie met de ladder.

Ik wandel nog eens om mijn vlinderstruik heen. Hij lijkt wel met de minuut groter te worden. Even overweeg ik om met een klimharnas, stijgieters en een helm op m'n Buddleia te lijf te gaan maar ook die optie verwerp ik snel. Ik kan toch moeilijk met een stalen gezicht mijn tuinburen uitleggen dat ik de Buddleia hoognodig moet snoeien terwijl ik ingepakt sta alsof ik de Mont Blanc ga beklimmen?

En terwijl ik naast mijn vlinderstruik sta te bedenken hoe ik dit probleem aan ga pakken valt me nog iets op. Mijn vlinderstruik lijkt in de verste erten niet op het getekende plaatje in mijn tuinboek. Sterker nog, op het plaatje staat een heel georganiseerde getekende vlinderstruik met takken naar links en takken naar rechts. Zelfs staat met rode streepjes aangegeven waar er gesnoeid moet worden. Nou, mijn Buddleia ziet er dus echt anders uit hoor. Niks takken naar links en rechts. Het is een grote onverzichtelijke warboel daar boven. Met andere woorden: mijn vlinderstruik doet maar wat.

Ik zie voor vandaag maar van dit klusje af. Sorry vlinderstruik. Sorry Koolwitjes en Atalanta's. Ik sla met een klap mijn tuinboek dicht en ga aan de koffie.

Ontstressen in je volkstuin

Hoe belangrijk tuinieren voor ons welzijn wel niet is, kun je lezen in een Alterrapport uit 2007, 'Natuur, Stress en Cortisol' waarin ondermeer geconcludeerd wordt dat een stresskip als ik sneller van stress herstelt door te tuinieren. De aanleiding van dit experimentele onderzoek was dat de meerderheid van de mensen gelooft in de rustgevende werking van de natuur. Intuïtief weten we dus eigenlijk al dat verblijven in de natuur goed voor ons is. Voor het eerst kwam daar

door dit onderzoek hard bewijs voor en was het voor een GroenLinks raadslid in Leeuwarden reden een motie in te dienen om in de Vogelaarwijken volkstuinten aan te leggen. Een gedeelte van het onderzoek werd uitgevoerd op volkstuincomplex Amstelglorie te Amsterdam en was deel van een afstudeerproject. Deelnemers werden onder meer gevraagd om hun Cortisol gehalte (door speeksel) te meten na

stressmanipulatie en op verschillende tijdstippen licht tuinwerk te verrichten. En wat bleek? Er waren aantoonbare veranderingen in het Cortisol niveau. Het rapport is nu niet bepaald iets voor op het nachtkastje, maar desalniettemin best leuk om te lezen als je geïnteresseerd bent in wetenschappelijke studies.

“Intuïtief weten dus eigenlijk al dat verblijven in de natuur goed voor ons is”

Wil je meer weten over dit Alterrapport? ... dan kun je het vinden op www.alterra.wur.nl – alterrapport 1629.

Het beheer van het clubhuis in nieuwe handen

Breed grijnzend zit ze tegenover me, onze nieuwe clubhuisbeheerder Marianne. Samen zitten we in een leeg clubhuis; er komt dalkijk een onderhoudsmonteur en tot die tijd kan ik haar van alles vragen over het clubhuis en haar nieuwe taak binnen de vereniging. We kennen elkaar al een hele poos van de tuin maar zijn allebei toch een beetje onwennig in onze nieuwe rollen, Marianne als beheerder van het clubhuis en ik als redactielid voor het clubblad. In het begin van ons gesprek schieten we dan ook nogal eens in de lach, maar al snel zitten we er in en krijg ik heel wat te weten over het clubhuis en hoe de vrijwilligers zich stuk voor stuk inzetten om er wat leuks van te maken.

Op mijn vraag hoe Marianne er toe kwam om de nieuwe clubhuisbeheerder te worden vertelt ze mij dat ze sinds een paar jaar gestopt is met werken. *“Ik kwam daarna best vaker in het clubhuis en zeker op de feestjes en de avonden dat er muziek was”,* aldus Marianne. *“Op een gegeven moment viel mij op dat het clubhuis dicht was en dicht bleef en toen ik er naar vroeg bleek dat er geen clubhuisbeheerder meer was. Ik ben kort daarna naar het bestuur gestapt en zij vroegen mij toen of ik er wat voor voelde om het clubhuis in beheer te nemen. Aangezien ik veel tijd heb en het mij leuk leek om het clubhuis open te houden heb ik dat op me genomen.”*

Ze straalt enthousiasme uit en vertelt met dat enthousiasme over haar plannen. Marianne heeft een leuke agenda om in het hoogseizoen veel te kunnen bieden. Ze vindt levende muziek en DJ's belangrijk op de zaterdagavonden. *“Gelukkig zetten leden zich ervoor in om het een en ander te organiseren. Mensen kijken er best naar uit om met elkaar een leuke avond te hebben aan het einde van de week. Wat ik helemaal leuk zou vinden is als we midden in de week ook wat hebben om naar uit te kijken”* aldus Marianne, *“En graag zou ik zien dat elke tuinder eens binnen loopt om een hapje te eten of wat te drinken. De diversiteit aan mensen op ons complex is groot en ik zou het leuk vinden als ik die diversiteit in het clubhuis terugzie. Ik wil daar echt mijn best voor doen. Iedereen is van harte welkom in het clubhuis en die sfeer wil ik overbrengen op de leden”,* stelt Marianne.

Op mijn vraag of ze tegen problemen aanloopt, moet Marianne even nadenken. *“Ik denk dat het lastigste is geweest om opnieuw het wiel uit te vinden en ik kan me zo voorstellen dat ook vorige beheerders daar mee te maken hadden. Er is geen systeem van waaruit ik ingewerkt ben en ik heb me af en toe wel een beetje eenzaam gevoeld in mijn nieuwe taak. Het is vervelend als je fouten maakt die niet gemaakt hoeven worden, en die wil ik dan ook het liefst voorkomen. Aan de andere kant geeft het ook wel veel vrijheid waarin ik kan werken. Ik hoef bijvoorbeeld niet voor elke activiteit naar het bestuur om te overleggen. En ik voel me hartstikke gesteund door de positieve reacties van leden.”*

Een echt probleem is het uitblijven van vrijwilligers. Hoe meer vrijwilligers hoe vaker het clubhuis open kan. Op dit moment is het clubhuis open op woensdag, zaterdag en zondag. *“Het is niet anders”,* zegt Marianne, *“maar in je eentje lukt het natuurlijk niet. Gelukkig zijn er een aantal enthousiaste mensen die er op dit moment hun schouders onder zetten, maar ik hoop dat er meer leden komen zodat het clubhuis vaker open is. Mensen hoeven niet meer een heel weekend te gaan staan, dus als men best af en toe eens in wil springen of een middagje wil komen helpen, dan nodig ik ze van harte uit om eens te komen praten met elkaar”.*

Ik vertel Marianne dat ik het leuk vind dat er een soort van klein menukaartje is ontstaan. Naast een patatje kun je nu ook een Uitsmijter of Hamburger Speciaal in het clubhuis krijgen. *“Ja weet je, zegt Marianne, ik heb jaren een snackbar gehad dus de keuken is een beetje mijn ding. Ik ben met de andere vrijwilligers aan de slag gegaan om te kijken wat we zoal kunnen doen. Zo bieden we ook een broodje met het een of ander, een Kiploempia Speciaal, niks grootschalig maar gewoon lekker voor als men trek heeft. Het loop best goed en blijktbaar is er best behoefte aan. Ik zal dus blijven zoeken naar nieuwe dingen en naar manieren om mensen van de tuin in het clubhuis te krijgen!”*

Voordat de monteur binnenstapt lopen we nog even de activiteitenkalender met elkaar door. Marianne vertelt me dat ze nog met een paar activiteiten bezig is, dus hou vooral de posters in de gaten met daarop wat er zoal te doen valt in het clubhuis.

activiteiten

Activiteiten vanaf 25 juli 2009

Zaterdag 25 juli: DJ Ed

Van Bauer tot Techno—van alles wat en voor iedereen.

Maandag 27 juli:

13.00 uur KINDERBINGO

Laatste dag om je in te schrijven voor het damesvissen bij Jaap van Steijn of in het clubhuis !!

Activiteiten augustus 2009

Zaterdag 1 augustus: Koen & Perry

Twee zangers met een breed repertoire

Zondag 2 augustus: Damesvissen

Maandag 3 augustus: 13:00 in het clubhuis KINDERBINGO

Zaterdag 8 augustus: DJ Dick

Dance classics— ga uit je dak op oude disco en Rock 'n Roll. Met natuurlijk ook een ode aan een van de grootste artiesten die ooit bij Motown is begonnen : Michael Jackson

Zondag 9 augustus: Marathonvissen

6:00 's ochtend verzamelen bij het jeugdclubhuis—(vergeet je niet tevoren op te geven bij Jaap of in het clubhuis)

Maandag 10 augustus: 13:00 in het clubhuis KINDERBINGO

Zaterdag 15 augustus: Playback show (in voorbereiding)

Geef je op bij Manuel en Rob van Dijk—tuin 711

Maandag 17 augustus: 13:00 uur in het clubhuis KINDERBINGO

Zaterdag 22 augustus: Feestavond in het clubhuis

Met een heel spannend thema—Jungle

Maandag 24 augustus: 13:00 uur in het clubhuis KINDERBINGO

Zaterdag 29 augustus: DJ Ed

Het clubhuis is vanaf nu dagelijks tussen 17:00 en 19:00 uur geopend. Ook de keuken is dan open ... misschien een idee om af en toe wat te eten te halen !!

Wie organiseren Wat?

De kinderbingo's worden dit seizoen georganiseerd door: Monique (tuin 832) en Saskia (tuin 710)

De viswedstrijden worden georganiseerd door: Jaap (tuin 824) Geef je bijtijds op voor deze wedstrijden bij Jaap of in het clubhuis

De playback show wordt georganiseerd door: Manuel en Rob (tuin 709) Geef je bij hen op als je mee wilt doen. Succes van deze avond is elk jaar weer gegarandeerd!

De Jungle avond wordt georganiseerd door Chaco van tuin 711 en Rob van tuin 832. Wat ons staat te wachten is nogal geheim, maar wat we wel weten is dat er veel werk van wordt gemaakt door deze mensen! De muziek wordt verzorgd door El Toro.

DJ Ed (tuin 452) draait niet alleen meezingers van Bauer en Hazes, maar ook trance en Techno.

DJ Dick (tuin 713) draait op professioneel niveau en weet daardoor altijd weer een geweldige muziekaftond bij elkaar te draaien.

In het clubhuis worden we gastvrij ontvangen door Marianne (tuin 722) en haar team van vrijwilligers.

De Speeldernis

Ziezo, het eerste hoofdstuk is klaar. Een hoofdstuk uit de serie: "Wat leeft er rondom SNV". Ik ben van plan om in elk uitkomend nieuwsblad een hoofdstuk te wijden aan de omgeving van het SNV complex. Wij als leden van SNV komen elk jaar op onze tuinen en komen uit alle 'windstreken van Rotterdam'. Dit wil zeggen dat we als individu wel een stukje van de omgeving mee krijgen op weg naar ons tuincomplex. De één op de fiets, de ander te voet of... vul het zelf in. Ik wil dit in kaart brengen. Het is opmerkelijk wat er te zien is in onze omgeving en wat er zoal te doen is. Zowel voor volwassenen als voor kinderen. Om maar eens te noemen: Dierentuin Blijdorp, een gevangenis, een speeldernis, een Moskee, een Surinaamse voetbalvereniging en andere sportclubs, etc,etc. Ik wil met jullie als lezer van dit nieuwsblad samen een reisje rondom SNV maken. Allerlei 'weetjes' waar we ons over kunnen verwonderen, ons eigen belang bij kunnen hebben of gewoon over waar we ons bevinden midden in de omgeving van SNV.

Het leven in de Speeldernis.

Als ik van het SNV terrein af loop of –fiets dan zie ik, als ik het hek uit ben, aan mijn rechterhand een watertje met watervogels en allerlei andere diertjes die typisch zijn te vinden aan het water. De eerster keer dat ik hier langs fietste genoot ik van dit prachtige kleine 'natuur schoonheidje'. Ik dacht nog: "Dit past mooi bij ons tuincomplex, blijft 't lekker groen ook buiten ons hek". Langzaam maar zeker viel het me op dat er regelmatig kinderen en ouders richting dit watertje liepen. Onder de spoorbrug kwamen ze aangelopen, en/of stapten uit die auto's die ik buiten ons hek zag staan. U weet wel, links en rechts vanaf ons terrein. Ik keek nieuwsgierig naar de richting waarop ze liepen. Ze gingen niet naar ons hekje, nee, ze liepen langs het 'watertje' naar een maanvormig gebouw (van ons uit gezien). Plots kwam mij een bord van hout in 't vizier. Er stond op "De Speeldernis". Ik zag een mooi rood gebouw. Nu had ik al gehoord dat er in dit gebouw een kinderdagopvang is voor peuters en kleuters. Leuk, dacht ik nog, wat een hippe ene gezellige vorm heeft dit 'halve maantje' van rood steen en pal aan het water gelegen. Ik ben gaan lopen richting het kinderopvanghuis voorbij het watertje. Tot mijn verbazing zie ik een vreemd soort ingang van een houten hek en hoor ik enorm veel plezier van kinderen achter deze deuren. Op de ingangdeur hangt een hele rij van posters met alle informatie over wat er zich 'afspeelt' op deze plek. Ben ik dus op een speeldernis beland waarvan ik de naam nog nooit gehoord had in m'n leven. Het woord deed mij verdacht veel denken aan 'wildernis'. Grappig, denk ik nog vaak. Achter de houten deuren speelt zich inderdaad iets heel bijzonders af. Het lijkt net of er midden tussen de bomen die er allemaal staan een fantasiewereld begint voor

kinderen. Ik zie beekjes lopen met kabbelend water, een houten paard, hutjes van hout gemaakt, deuren die weer naar een andere fantasieplek leiden. Het gaat maar door en er lijkt geen einde te komen aan dit landschap van mogelijkheden. Ik heb mijn ogen uitgekeken en viel van de ene in de andere verbazing. Het is een plek waar kinderen zich helemaal kunnen uitleven en inleven met natuurlijke speelelementen. Het spelen komt letterlijk in de buurt van natuur en elementen uit deze natuur. Er is niet één kunstmatig speeltje te bekennen hier, géén plastic. Géén kunststof, géén ding wat op elektriciteit loopt of op batterijen. Er is geen stop-contact te bekennen. Wat ik zie is hout – water – groene struiken, gras, zand, touw, bloemen, een douche midden in het groen met een pompje er aan, enz, enz. EN vooral zie ik kinderen veel kinderen. Een enkel volwassen mens loopt ertussen. De meesten een eenvoudig gekleed in rokjes, laarzen, sandalen en op (zelfs) blote voeten lopend. De ene komt nat uit een dun laagje water vandaan de ander sjouwt met takken en zandhoopjes van de ene plek naar de andere. Ook zie ik kikkers, insecten, vogels, padden en zelfs een poes.

Snapt u als lezer waar ik in terecht ben gekomen??? Een speel-tuin die zich onderscheidt van alle andere speeltuinen die ik ken in heel Nederland. En dat zijn er veel, geloof u mij. Dit is een speel-plek-in-de-natuur. Het lijkt op een plek die je in de wildernis kunt tegenkomen. Het enige wat er niet is zijn wilde dieren. Er wordt hier geen jacht gepleegd op dieren. Alles wat hier leeft: mens(jes) en dieren zijn allen welkom alhier en er is respect voor alle soorten en maten van deze mensjes en diertjes. Ik zie de elementen water-lucht- vuur

en aarde tegelijk op één plekje. Vlak voorbij ons SNV terrein is dit alles door jullie te aanschouwen en te beleven. Prachtig toch !

Waarom zouden mensen als wij zo enthousiast kunnen worden van deze plek voor kinderen en volwassenen? Mag ik een reden noemen? Omdat het vorm gegeven is wat dicht in de buurt komt van ons tuincomplex. Het gaat er over natuur-ontdekking van wat zich afspeelt met de natuurelementen. Wat je er in kunt beleven. Zitten wij óók juist hierom op een volkstuintje. Het ontdekken en genieten van wat natuur ons laat zien. Het stadse drukke leven achter ons laten om 'anders' te leven dan in een consumptie-sfeer met alle gevolgen van dien. Hier op ons terrein en in deze speel-der-nis kunnen we oude kleding dragen, laarzen aandoen, ons vies maken, buiten eten, zonder elektriciteit. Het verbaast mij hoeveel gelijkenissen dit speelterrein heeft ten opzichte van ons tuincomplex. Een klein wonderdje te midden van onze SNV omgeving....

Ik heb een interview gedaan met de ontwerpster van dit terrein aan het watertje. Haar voornaam is Sigrun en zij woont nota bene ook op ons tuincomplex. Gezamenlijk met haar man en drie kinderen geniet zij van ons SNV en tegelijk werkt zij als coördinator

van "De Speeldernis. Al spelenderwijs met twee van haar kinderen aan de houten tafel praten wij over deze creatieve vormgegeven speelplek. Sigrun vertelt mij in dit interview dat zij deze prachtige omgeving zelf ontworpen heeft en in samenspraak met andere speeltuinverenigingen en vrijwilligersbesturen 'bij de tijd blijft' over wat er leeft onder kinderen en vóór kinderen. Zij is de architect van dit gebeuren aan de Roel Langerakweg. Er zit een duidelijke visie achter dit vormgegeven speelavontuur.

Er is, met haar, gedacht over de ontwikkeling van kinderen. Er moet, volgens Sigrun en andere medestanders, in deze speeldernis ruimte zijn voor eigen creativiteit van het kind, eigen mogelijkheden, ontdekking en fantasie. "Eigen spel" staat voorop in deze visie op de ontwikkeling van het kind. Toestellen en georganiseerd spel zijn niet nodig voor kinderen die blij willen spelen. Kinderen mogen hun eigen grenzen ontdekken ten aanzien van natuur elementen; deze ook weten te verleggen als hier behoefte aan is. De motoriek en alertheid van een kind krijgt hier alle aandacht. Tegelijk kunnen kinderen hier kiezen om alleen of samen te spelen met (vreemde) kinderen. Deze keuze vraagt om eigen verantwoordelijkheid van het kind. Eigenlijk net zoals op ons tuincomplex waar het kiezen van speelkameraadjes ook vaak natuurlijk verloopt. Tenzij ouders hun kinderen hierin beïnvloeden. Bewust of onbewust.

De visie als zone benoemd is gebaseerd op het idee dat een kind zelf kan kiezen vanuit het gevoel. Dit neemt risico's met zich mee want wie ontmoet je kind. Echter het ervaren van andere kinderen leert een individu hoe hiermee om te gaan. Wat zijn de grenzen van je kind en kan hij/zij deze leren aangeven. Wat is een mooiere leeromgeving dan onze tuintjes bij elkaar of zo'n speeldernis als deze. Het valt mij op trouwens dat iedereen gelijk lijkt op de Speeldernis. Kinderen zien er van 'buiten' misschien anders uit, maar spelen, ondanks verschillen, prachtig samen. Ik vind het ook nodig jullie als lezer te vertellen dat "De Speeldernis" een beschermde omgeving is. Ondanks en dankzij de risico's die een kind neemt tijdens het spelen, maakt deze speelplek het niet ad hoc veilig (door geen risico in te lijven) maar beschermend onder toezicht oog van ouders en vrijwillige volwassenen. Een kind komt met natuurlijke speelelementen in aanraking net zoals op ons tuincomplex. Maar hoe heerlijk is het om te zien, lijkt mij, dat een kind nat onder de modder eens binnenkomt. Een schaafwondje hier of daar. U kent het toch?

Informatie over deze speeldernis is te vinden direct bij de ingang van het speelterrein. Ook is er een website waarin de aspecten van een natuurlijke speelomgeving als deze inzichtelijk en herkenbaar wordt gemaakt. U zult als lezer van de folder over de Speeldernis of deze website gaan ontdekken dat het geheel professioneel van aard is en de uitvoering ervan een knipoog naar het kind wenkt. Over alles is nagedacht en gewikt en gewogen. Vooral ten aanzien van creativiteit, leeftijd, behoeften van kinderen in alle hoedanigheden. Zomers en winters is hier wat te doen voor kinderen. Deze 'speeltuin' heeft een eigen vrijwilligersbestuur wat toeziet en stuurt daar waar nodig is. Door het jaar heen zijn er activiteiten, clubs en tuinwerkdagen in actie. Zeker in de zomer zijn er speciale programma's waar kinderen het middelpunt van belangstelling zijn.

Overigens nog enkele andere weetjes van deze speelplaats:

- Het is ooit begonnen als een 'doodgewone speeltuin' maar omdat het zo mooi tussen de natuur lag en naast ons volks tuincomplex, heeft men besloten te kiezen voor natuurlijk speelelementen. Dit idee is een tijdje geleden ontstaan.
- Er is nog weinig contact tussen SNV en deze Speeldernis. Het tuincomplex kent zijn eigen mogelijkheden natuurlijk voor het kind, maar ouders blijken vaak ook niet op de hoogte te zijn van de vele mogelijkheden die er zijn op deze speelplek. Georganiseerde activiteiten voor kinderen bijvoorbeeld zijn er in alle maten en vormen. U kunt als ouder zelf mede invulling geven aan een middagje, uurtje, avondje "speeldernis". Ook een feestje vieren voor jullie kind (eren) kan op de Speeldernis plaats vinden.
- Entree kost maar 50 cent per kind en 2 euro per volwassene. U kunt ook een lidmaatschapskaart kopen voor het hele jaar. Sigrun vindt het een idee om inschrijfformulieren voor het lidmaatschap van de Speeldernis bij ons neer te leggen (ook over de bezoekmogelijkheden), of op eventueel korting te geven op de toegangsprijs(jes) (wat al niet veel is!!!). Sigrun denkt erover om de aandacht neer te gaan leggen op samenwerking tussen SNV, De Speeldernis en andere omgevingsgebeurtenissen zoals een parkfeest aan de Roel Langerakweg wat elk jaar terug komt. Dit biedt kansen om elkaar beter te leren kennen als vereniging. Sigrun vertelt mij dat het een groeiproces is waarin wij elkaars mogelijkheden gaan zien en waarderen. Als SNV-bewoners kunnen wij ook zelf het initiatief nemen om eens met een groepje kinderen van onze tuintjes kennis te gaan maken. Het is een paar meter op afstand van ons tuincomplex. Mooier kan het niet.
- Ook de kinderopvang in het gebouw van De Speeldernis maakt gretig gebruik van de plek. Volgens Sigrun spelen 's winters en 's zomers kinderen buiten hier in de natuurlijke omgeving. Dit maakt het juist gezellig voor iedereen die ook in lente en herfst seizoenen willen spelen. Het principe van het Speeldernis-beleid is dat er ongeacht de weersomstandigheden veel te zien en te beleven moet zijn want de natuur verandert mee met elk seizoen. Dit alles maakt het altijd spannend voor kinderen eens te spelen buiten de zomermaanden.

Tot slot van mijn eerste hoofdstuk in dit nieuwsblad wil ik jullie allen aanraden eens een kijkje te gaan nemen in dit prachtige speelterrein.. Succes en tot de volgende maand !

De bedoeling van dit terugkerende artikel is dat er een gouden schoffeltje uitgereikt wordt aan een andere tuinder. Degene die het gouden schoffeltje in ontvangst neemt, mag het vervolgens doorgeven aan weer een volgende tuinder. Dit initiatief gaat om je persoonlijk smaak, het hoeft niet perse naar de best onderhouden tuin te gaan. Het kan zijn dat je iemand het gouden schoffeltje wilt geven omdat je vindt dat hij of zij zich het heen en weer heeft gewerkt en van een overwoekerde tuin iets leuks heeft weten te maken, of omdat een bepaalde tuin je gewoon aanspreekt.. Het Gouden Schoffeltje is dus niets minder dan een compliment.

De Gouden Schoffel van de maand juli

Oooh, ik had er al zo op gehoopt! Mijn tuin komt natuurlijk nooit aan de beurt zoals hij er nu bij ligt en ik vind de tuin van mijn keuze zo leuk ! Begin jij er maar mee, zeiden de andere redactieleden als reactie op het idee om leden naar hun favoriete tuin te vragen - en daar ging ik. In mijn achterhoofd wist ik meteen wat ik de aller-leukste tuin vind.

Mijn Gouden Schoffeltje van de maand gaat naar de tuin van Sophie, tuin 829.

Door de ligging van deze tuin en mijn 'vaste route' als ik naar mijn tuin loop, kom ik altijd langs de achterkant van deze tuin. Niet alleen vind ik Sophie heel aardig, maar ook haar tuin komt heel vriendelijk over. Ik kan er niks aan doen, maar dit vind ik nou leuk en zo zou ik mijn tuin nu graag willen hebben. Nou, dan valt er nog heel wat te doen! Heel veel hoekjes, hier om een boek te lezen, daar om een streepje zon te vangen. Het pad loopt niet in de traditionele rechte lijn van het hek naar het huisje maar slingert door de tuin, wat het heel spannend maakt. En steeds staat bij een bochtje een mooie bloeiende plant of een struik. die heester. In elk seizoen valt er veel te zien en het huisje ziet er een beetje sprookjesachtig uit tussen al het groen. Ik ben benieuwd wat Sophie me kan vertellen over haar tuin!

Sophie blijkt dus eigenlijk Sophia te heten, ze schiet in de lach als ik haar zeg dat ik haar al zo'n 15 jaar Sophie noem. "Het is goed hoor", lacht ze, "zo erg is het niet". We zitten in haar tuin aan de koffie en de tompoezen als ze me meer vertelt over haar tuin. "De tuin is eigenlijk gewoon ontst-ontstaan' vertelt Sophia, "toen ik deze tuin kocht zag hij er anders uit.

Zo moest er bijvoorbeeld ooit eens een boom uit die steeds schever ging staan en toen heb ik op die plek een zitje gemaakt. Zo zijn al die hoekjes vanuit het niets en vanzelf ontstaan door op een natuurlijke manier mee te gaan wat in de tuin gebeurde. Ik noem het een bostuin". Ze wijst me op bijen die rond een Leverplant zoemen en vertelt me dat als de Leverplant tot bloei komt hij bijen aantrekt. Ik kijk m'n ogen uit op deze tuin. Overal is wat te zien. Zo hangen er allemaal kleine lantaren-tjes in de bomen en ik kan me zo voorstellen dat het er 's avonds sprookjesachtig uit ziet als de kaarsjes aangestoken zijn. Ook zie ik hier en daar beelden staan ... nee, geen kikkerorkesten in deze tuin maar echt kunstzinnige beeldjes en beeldengroepen. 'Zelf gemaakt', zegt Sophie -naar mijn mening- veel te bescheiden. Het ziet er echt geweldig uit. Hier een verweerd tafeltje met mosjes, daar schalen met een ingewerkt patroon. Kleine open plekjes met bomen die hoog boven ons uittorenen. En zelfs daar valt veel te zien, zoals een klimroos die met haar bloemen door de takken piept, of tortelduiven die met veel kabaal uit takken vliegen. Het is echt een plek om in je vrije tijd tot rust te komen en te genieten van de omgeving.

Zo moest er bijvoorbeeld ooit eens een boom uit die steeds schever ging staan en toen heb ik op die plek een zitje gemaakt. Zo zijn al die hoekjes vanuit het niets en vanzelf ontstaan door op een natuurlijke manier mee te gaan wat in de tuin gebeurde. Ik noem het een bostuin". Ze wijst me op bijen die rond een Leverplant zoemen en vertelt me dat als de Leverplant tot bloei komt hij bijen aantrekt. Ik kijk m'n ogen uit op deze tuin. Overal is wat te zien. Zo hangen er allemaal kleine lantaren-tjes in de bomen en ik kan me zo voorstellen dat het er 's avonds sprookjesachtig uit ziet als de kaarsjes aangestoken zijn. Ook zie ik hier en daar beelden staan ... nee, geen kikkerorkesten in deze tuin maar echt kunstzinnige beeldjes en beeldengroepen. 'Zelf gemaakt', zegt Sophie -naar mijn mening- veel te bescheiden. Het ziet er echt geweldig uit. Hier een verweerd tafeltje met mosjes, daar schalen met een ingewerkt patroon. Kleine open plekjes met bomen die hoog boven ons uittorenen. En zelfs daar valt veel te zien, zoals een klimroos die met haar bloemen door de takken piept, of tortelduiven die met veel kabaal uit takken vliegen. Het is echt een plek om in je vrije tijd tot rust te komen en te genieten van de omgeving.

Het is Sophia's beurt om de gouden schoffel door te geven. Haar keuze valt op tuin 825 van Cees en Ria.

De tegenstelling tussen de tuin van Sophia en haar favoriete tuin is erg groot. Terwijl we vanaf het tuinpad staan te kijken vertelt Sophia "Hier houdt ik ook heel erg van. Al die verschillende bloemen, de manier waarop de tuin is aangelegd en wordt onderhouden. De vormen in de tuin zoals dat ronde gazon met dat boompje in het midden. Ja, ik vind dat prachtig. En kijk die schitterende Hortensia eens, wat een rijkdom aan bloemen. Ja, dit vind ik een hele mooie tuin!".

De volgende keer vraag ik Cees en Ria om over hun tuin te vertellen en naar wat hun favoriete tuin is.

Voorstellen bestuurslid Mary Rijpma

Naam: Mary Rijpma
 Functie: penningmeester
 Op SNV sinds 22 jaar
 Bestuursfunctie sinds zes jaar

Op mijn vraag hoe Mary in het bestuur terecht kwam, antwoordt zij: *“Jaren geleden werden op een ledenvergadering leden voor een kascommissie gevraagd en daar heb ik me toen voor opgegeven. Dat heb ik een paar jaar gedaan toen ik door het bestuur werd gevraagd om het penningmeesterschap op me te nemen. Het leek me leuk om meer met de mensen van SNV om te gaan want ondanks dat ik al zo lang op SNV zat had ik nauwelijks contact met de andere leden. Zo gezegd, zo gedaan. Ik heb er volgend jaar twee volle termijnen van drie jaar opzitten en dan vind ik het wel weer tijd dat een ander het over gaat nemen. Ik stel me dan ook niet meer herkiesbaar”,* zegt Mary stellig. *“Ik heb allerlei interesses waar ik meer tijd aan zou willen besteden en waar nu weinig van komt. Ik zou graag willen dat ik iemand nog een tijdje in kan werken en ondersteunen voordat ik de functie van penningmeester neerleg”.*

Ik stel Mary voor om dan maar meteen een functieprofiel te maken waar een komend penningmeester aan zou moeten voldoen. Mary moet hier even over nadenken en somt een paar van de eigenschappen op waar een penningmeester aan zou moeten

voldoen. *“Ik denk dat iemand die deze functie op zich zou willen nemen vooral een teamspeler is of wil zijn. Samenwerken met de leden en de anderen in het bestuur is belangrijk. Onderdeel van mijn taak is dat ik een adviserende rol heb op financieel gebied. Wanneer er ideeën of plannen zijn die de vereniging geld gaan kosten moet ik kunnen inschatten of het ook financieel haalbaar is. Hoewel het niet perse nodig is dat iemand een boekhoudkundige achtergrond heeft, is het wel handig als iemand financieel inzicht heeft, ik denk dat het ook belangrijk is dat iemand positief ingesteld is en daarnaast doortastend is. Soms zou ik willen dat ik beter tegengas in het bestuur zou kunnen geven, maar daar ben ik niet zo sterk in. Het zou mooi meegenomen zijn als een kandidaat penningmeester wat ervaring heeft met het boekhoudsysteem, maar als iemand dat niet heeft leg ik dat uit. Daarnaast heeft SNV zolang als ik me kan herinneren accountants die voor de jaarverslagen zorgen. Ooit is met de leden afgesproken dat een accountant een opdracht heeft voor een samenstellingverklaring, wat zoveel betekent dat deze de hele administratie door loopt om een jaarverslag te kunnen samenstellen. Hoewel dat geen strikt controlerende inhoud heeft, zorgt het er wel voor dat een accountant bij het bestuur aan de bel trekt wanneer er vragen zijn over de financiën. Voor die extra zekerheid hebben we destijds met z'n allen gekozen. De penningmeester zorgt er dus voor dat zaken op orde zijn. En daar gaat best tijd in zitten. Mochten leden geïnteresseerd zijn en meer informatie willen hebben, zijn ze van harte uitgenodigd om te reageren. Dat kan via email of een briefje zodat we een afspraak kunnen maken om met elkaar te praten. Natuurlijk kan iemand gewoon even de bestuurskamer binnenlopen of een bestuurslid aanspreken”.*

Mary op zaterdagochtend nog aan het werk in de bestuurskamer

Op mijn vraag of er ook dingen zijn die ze moeilijk vindt in haar bestuursfunctie, hoeft Mary niet lang na te denken. *“Kijk, ik kan als bestuurder natuurlijk niet bij alle problemen van leden in de put gaan zitten. Maar wat me echt aan het hart gaat is dat leden die zo'n 30, 40 jaar een tuin op SNV hebben hun tuin moeten verkopen omdat ze het lichamelijk niet meer op kunnen brengen. Ik vind het elke keer echt erg als een tuinder om die reden weggaat”.*

Het was een leuk en positief gesprek wat ik met Mary had en ik wil haar vanaf deze plek hartelijk bedanken dat ze zo spontaan reageerde op het verzoek van de redactie om een interview. Tijdens het interview hebben we over veel meer dingen gepraat dan dat ik hier weergeef, bij voorbeeld over de hobby's die Mary heeft. Die zijn zo bijzonder dat ik daar het hele clubblad mee zou kunnen vullen. Het was interessant om een andere kant van haar te leren kennen. Net als andere leden baal ik als een stekker wanneer een strenge brief op de mat valt. Maar door positieve gesprekken als deze word ik er weer even aan herinnerd dat de penningmeester eigenlijk niets anders doet dan wat wij – als leden- van haar gevraagd hebben om te doen.

... en op zaterdagavond wordt met man en macht gewerkt aan haar transformatie voor de Foute Avond.

VROEGÛR

Cor Bakker, geboren in 1951

Nog net niet op de tuin geboren maar wel al als ukkie aanwezig. Cor komt uit een gezin met 10 kinderen, allemaal jongens. Zowel Cor zijn vader als grootvader hadden net na de oorlog een tuin. Hun beide tuinen lagen helemaal achterin het complex en waren gescheiden door een sloot. Het complex was toen vele malen groter dan nu. In de eerste decennia van SNV waren het allemaal moestuinen en stond er, op een gereedschapskist na, geen bebouwing op.

De eerste herinnering van Cor aan de tuin is dat hij in de sloot viel toen hij naar zijn grootvader wilde lopen. Iets wat hem en ook zijn broers later nog meerdere malen is overkomen. Het was natuurlijk ook een erg smal plankje wat over de sloot lag. Als kind hielp hij weleens mee in de tuin maar meestal waren hij en zijn broers aan het spelen. Het was goed fietsen en stappen over het complex. Ook speelden ze graag op de aangrenzende sportvelden wat natuurlijk niet mocht van de beheerder. Als de beheerder er aan kwam was het even snel over de sloot terug springen naar de tuinen. Kattenkwaad werd er natuurlijk ook uitgehaald en soms kregen zij ook de schuld van iets terwijl ze niet op het complex waren.

Cor heeft als kind ook eens een bloemetje uit een andere tuin geplukt omdat hij deze zo mooi vond. Dat het een zonnebloem was die onderaan de steel was afgebroken en die tijdens het weglopen ver boven hem uitstak hinderde hem niet maar het werd door de eigenaar en zijn ouders niet echt gewaardeerd.

Hij kan zich nog herinneren dat zijn ouders een huisje op de tuin mochten bouwen. Toen de cementvloer gestort werd kwam het bericht dat de gemeente een gedeelte van het complex een andere bestemming wilde geven. Later weer niet en werd het huisje afgebouwd. Water op de eigen tuin was er nog niet. Er was 1 kraan voor het hele complex, waar iedereen zijn emmertje of jerrycan vulden. Ook Cor heeft regelmatig een paar emmers gehaald. Zijn vader had wel een toilet gemaakt die met regenwater doorgetrokken kon worden. Doortrekken werd niet vaak gedaan omdat het opvangen regenwater dan snel op was. Onder de grond had hij een septic tank gemaakt waarvan de inhoud als de tank vol was gebruikt werd voor de bemesting van de moestuin.

Het huisje wat zijn vader gebouwd had was 3 bij 4 meter en binnen aan een zijden waren stapelbedjes gemaakt met zo'n 50 cm tussenruimte. Zomers waren niet alle 10 de kinderen aanwezig er waren er ook een paar op kamp.

Na een paar jaar heeft de gemeente de grond van het gedeelte van het complex een andere bestemming gegeven en Cor zijn ouders zijn toen, zonder schadeloosstelling, verhuisd naar een volkstuin in Oost Voorne.

Begin jaren 80 is Cor met zijn vrouw Ineke terug gekomen bij SNV en ze hebben nu een prachtige tuin (707). Helaas geen kinderfoto van Cor uit de tuin maar wel een fotootje van Cor bij zijn vijver.

Van origine

Een van de leuke kanten van SNV vind ik de verscheidenheid aan tuinen en haar bewoners. Het is een echte afspiegeling van Rotterdam en je maakt op het complex net wat makkelijker contact met de burens als in de eigen wijk. Ik loop dan ook graag langs de paden om te zien wat andere mensen van de tuin maken en om ideeën voor eigen tuin op te doen.

Zo was er een paar jaar terug als je via de parkeerplaats naar het clubhuis liep, op de hoek een verwilderde tuin, sommige zullen zeggen verwaarloosde tuin. En opeens zag ik een enorme bedrijvigheid en werd er een porto cabine geplaatst. Ik ga bij deze mensen op bezoek.

Het is de familie Bilet die de tuin 102 ruim 2 jaar geleden gekocht hebben. Hun geboortedorp is Cayiralan en ligt 350 km van Ankara. Mevrouw

Bilet is als jong meisje met de rest van de familie in 1976 naar Rotterdam verhuisd omdat haar vader hier woonde en werkte. Een paar jaar later is ze in haar geboorteplaats getrouwd en heeft haar man meegenomen naar Rotterdam. Via een kennis hebben ze van SNV gehoord en zijn een paar jaar geleden gaan kijken. Ze waren direct enthousiast over het complex, de ligging, het groen en de rust. Door de positieve verhalen van de kennis en wat ze zelf zagen hebben ze besloten om ook een tuin te nemen. Andere tuinverenigingen hebben ze niet bezocht. Beide hebben nooit eerder een tuin gehad en ervaring met tuinieren hebben ze niet. Inmiddels is de porto cabine omgetoverd tot een gezellig tuinhuisje met luifel. Ze hebben, door wat advies te vragen aan burens en vrienden een moestuin aangelegd, die er nu erg goed bij ligt. Voornamelijk is het mevrouw Bilet die in de tuin werkt en volgens mij is ze met groene vingers geboren. Ook de siertuin naast hun terras ligt er voorbeeldig bij. Het zal me niet verbazen als binnenkort burens en vrienden haar om advies vragen.

De familie Bilet heeft het enorm naar hun zin op de tuin en ze vinden het heerlijk om met familie en vrienden daar te zitten. Ook de groente uit eigen tuin vinden ze erg lekker.

Passiebloem

Hier en daar zie je deze plant in bloei staan. Aan de bloem van deze passieflora zit een verhaal. Volgens de overlevering gebruikten missionarissen aan de hand van de bloem om het kruisigingverhaal van Christus te vertellen. Zij herkenden in de vijf meeldraden de vijf wonden van Christus. In de vijf kroon- en de vijf kelkbladeren zagen zij een verwijzing naar de apostelen (geen twaalf, want er waren tien apostelen aanwezig bij de kruisiging). De drie stampers verwijzen naar de drie spijkers waarmee Jezus aan het kruis geslagen werd en van opzij is er een gelijkenis met het kruis. De corona verwijst naar de doornenkroon, 72 coronadraden voor de 72 doornen. Ook de rest van de plant werd gebruikt om de boodschap van de kruisiging over te brengen. De kronkelige ranken van de plant verwijzen naar de zweep waarmee Christus geslagen werd.

De punten van de bladeren verbeelden de speerpunt die Christus in zijn zij kreeg en de dertig nectarlieren op het blad verwijzen naar de dertig zilverlingen die Judas voor zijn verraad kreeg. De drie schutbladeren zouden naar de drie Maria's bij het kruis verwijzen en het blauw van de bloem verwijst naar de hemel.

In de tropische kas van diergaarde Blijdorp is een bijzondere passiebloem te zien, de passieflora foetida. Een grote collectie passiebloemen kun je bewonderen bij de Botanische Tuin in Harskamp: Passiflorahoeve. De collectie die daar te vinden is, is erkend door de Nederlandse Nationale Plantencollectie. Gedurende de zomermaanden is de Passiflorahoeve in Harskamp voor publiek geopend.

Gekiect

Betrapt! ... Hier zit Chaco vast snode plannen te maken voor de feestavonden.

Dit hele jonge hondje wordt wel heel erg verwend door onze jeugd. Het beestje wil dan ook steeds niets liever dan overal stilstaan om te kijken of er nog een knuffel te halen valt..

Zit je daar hartstikke fout te wezen, valt het geen hond op dat je een originele en gesigneerde Johan Cruyff aan hebt !

Zij lijkt wel zó weggelopen uit Villa Kakelbont

Kinder krabbels

Interview

Interview door Michelle en Esther.

Met Mevrouw de Jong tuin 822, Meneer Evora tuin 324 en Mevrouw Marianne tuin 722.

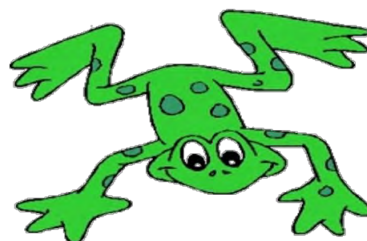
Wij Michelle en Esther hebben verschillende mensen gevraagd wat zij van de kinderen van dit tuincomplex vinden. De mensen aan wie wij dit vroegen waren wel tevreden. Aan mevrouw de Jong vroegen wij of ze wel eens last had van kinderen. Haar reactie was: Nee. De anderen waren het hier mee eens. Toen we aan meneer Evora vroegen of hij een pleister zou geven als een kind dat nodig had zei hij: Ja. Toen wij vroegen of hij dit ook zou doen als dit meerdere malen zou gebeuren zei hij: Ja, als kinderen hulp nodig hebben moet je dat bieden. De anderen waren het hier mee eens. Alleen mevrouw Marianne had nog wat te zeggen: ik zou wel eerst kijken waar die pleister voor nodig zou zijn. Als dat kind hem dan echt nodig had zou ik hem geven. We vroegen of ze nog wat op te merken hadden.

Mevrouw de Jong: nee kinderen moeten kinderen blijven.

Meneer Evora: Kinderen moeten hier meer te doen krijgen.

Mevrouw Marianne: Ik hoop dat het een leuk jaar word en er veel georganiseerd gaat worden.

Ben jij een coole kikker?

Je bent om 10 uur 's nachts alleen thuis, plots hoor je gebonk op het raam, je ouders zouden toch pas om half 1 terug komen?

Wat doe je?

1. De deurbel deed het toch niet? Open doen dan maar.
2. Neeeee, is dit een droom? Wat moet ik doen? Help!
3. Gebonk? Ooh wacht, ik haal een mes, telefoon, verroer me niet en wacht af.
4. Je pakt de telefoon en rent hard naar boven, veilig in je bed.

Een achtbaan over de kop! Leuk?

1. Welk plekje is het minst engst?
2. AAAAH getverdekke, denk je dat ik in dat stomme ding ga? Wat heb je er aan? Straks blijf je hangen, en dan?
3. Nee, ik houd daar niet van, brrr..
4. Jaaaaam, voorin! '1..2..3...4..5..6..7..8baan!'

Donker is..

1. Nacht en koud
2. Leuk en spannend
3. Super eng
4. Brrr...

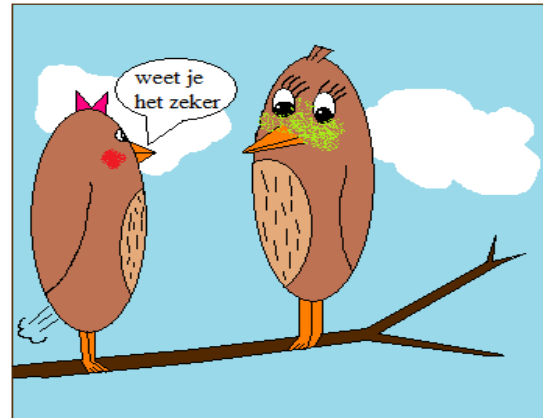
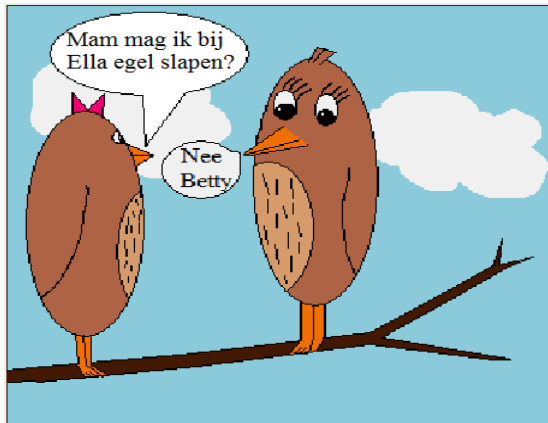
Als het onweert dan..

1. Wat.. dan? Niks!
2. AAAH, eng, straks valt er een boom op je huis of.. IEEH.
3. Dan ga jij veilig naar binnen.
4. Brrr... eng, als het donker is kruip ik bij mijn ouders in bed, en anders kruip ik onder de dekens en ga niet naar buiten.

Uitslag: 1=1-2=4-3=2-4=1
0 en 1 fout coole kikker-2 fout slimme bijger-3 fout
angsthaas-4 fout hysterische kip

Kinder krabbels

Dit is de nijlgans, hij loopt achter op de grasvelden van onze volkstuincomplex. Maar eigenlijk is deze gans een eend. Hij is goed te herkennen aan de donkere vlek rond zijn ogen. De poten zijn roze. De nijlgans komt van oorsprong uit Egypte, maar nu zijn ze ook in ons land.

Moppen :D:D:D

Twee sukkels lopen over straat. De ene vindt een spiegel en kijkt er in. Hé zegt hij die komt me bekend voor. De ander pakt de spiegel over en zegt: Ja sukkel dat ben ik.

Jantje en Kees zitten in de trein. Jantje zegt tegen Kees: Als jij kan raden hoeveel koekjes er in deze doos zitten mag je ze alledrie hebben.

De koning van België zegt tegen Beatrix. Jullie lachen altijd om ons wij willen ook een keer om jullie lachen. Dus om de koningin een plezier te doen laat koningin Beatrix een brug in de woestijn bouwen. Na een jaar lachen zegt de koning: jullie mogen de brug weghalen, we hebben genoeg gelachen. Dan zegt Beatrix: Kan niet, er zitten twee Belgen op te vissen.

Volkstuinvereniging Streven Naar Verbetering

Lijkt het je leuk om met ons mee te doen? Kom eens naar een redactievergadering om sfeer te proeven of je ideeën met ons te delen. Als je ons een email stuurt of een briefje in de brievenbus stopt dan zorgen we voor een uitnodiging. Je kunt natuurlijk bij een van de redactieleden aanlopen voor meer informatie. Het is onze bedoeling om dit clubblad zes keer per jaar uit te laten komen, en wel in: februari—april—juni—juli—augustus en november.

Heb je commentaar op deze nieuwsbrief, opbouwende kritiek, opmerkingen of wil je anderszins iets kwijt op wat we hebben gemaakt, we horen het graag van je.

Je kunt ons bereiken op emailadres: redactie@gmail.com of middels een reactie in de brievenbus. Als onze eigen brievenbus er nog niet hangt, dan kan het in de brievenbus van het bestuur. Zij zorgen er dan voor dat het bij ons terecht komt. Wil je een brief geplaatst hebben? ...dan kan natuurlijk. Heb je iets aan te bieden, te ruilen of ben je ergens naar op zoek? ... dat kan ook via dit clubblad.

OPROEPJES

Lijkt het je ook leuk om workshops over tuinieren te volgen.? In samenwerking met een heuse tuinskundoloog worden binnenkort workshops gegeven over tuinieren en wat daarbij zoal komt kijken. De invulling van de workshops waren bij het maken van dit clubblad nog niet helemaal rond, maar we kunnen je beloven dat het heel leuk gaat worden. De workshops zullen bestaan uit een theorie gedeelte en een praktijk gedeelte. Er komt van alles aan bod dus de workshops zijn zinvol voor echte tuin-dummies tot tuiniers met groene vingers. Om wat voorbeelden te noemen: hoe houd je je gras goed tot het snoeien van vruchtbomen. We nemen een kijkje op een ecologische tuin en mogen de tuinders hiervan vragen naar hun ervaringen en bevindingen. Ook hebben we de medewerking van een tuinder die zelf wijn maakt van eigen tuin en ook hem mogen we van alles vragen. Ook is er veel ruimte om vragen te stellen over wat je altijd al wilde weten over je tuin. Je kunt je alvast opgeven bij Jane (tuin 705), via de brievenbus bij de bestuurskamer of via mailadres: redactiesnv@gmail.com.

Tijden veranderen. En misschien is het wel tijd voor veranderingen in het openbaar groen en het onderhoud daarvan op ons complex. Zouden we wat milieuvriendelijker kunnen omgaan met het openbaar groen? Is er ruimte voor bijvoorbeeld een takkenwal om allerlei vogels en andere dieren aan te trekken, welke mogelijkheden zijn er om vlinders en bijen aan te trekken? Kunnen we hiermee dingen veranderen voor het algemeen werk en op welke manier? We nodigen we je van harte uit om met elkaar van gedachten te wisselen over hoe we van ons openbaar groen een milieuvriendelijker openbaar groen kunnen maken. Mochten hier goede ideeën uit komen dan leggen we die ideeën neer op een komende ledenvergadering. Wanneer we deze discussie zullen gaan hebben kun je lezen in het volgende nummer van het clubblad

In het volgende nummer onder meer:

- In het volgende nummer vertellen Nico Reinhoud en Theo Boeren meer over hun bezigheden in het bestuur.
- We nemen je mee op een wandeling door de tuinen van Paleis Soestdijk
- Cees en Ria vertellen over hun tuin en delen de Gouden Schoffel uit aan?
- We volgen nieuwkomers op ons complex en lezen over hun ervaringen met hun nieuwe tuin
- We lezen hoe het vroeger was op SNV, vertelt door onze oudere tuinders
- We nemen een kijkje in de keuken van de RBvV
- We gaan Gluren bij de Buren op een ander complex en lezen hoe het er daar aan toe gaat
- We gaan kijken Wat de Pot Schaft op een van onze tuinen.
- We nemen een onkruid onder de loep en wat we er zoal mee kunnen doen

